

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Τριάντα Πέντε

Αποκαλύπτοντας το Προφητικό Πλαίσιο: Η Διόραση του William Miller και οι Τρεις Ερημωτικές Δυνάμεις που Οδηγούν στον Αρμαγεδδώνα

Jeff Pippenger
2023-12-30

Κατά «τον καιρό του τέλους», το 1798, το βιβλίο του Δανιήλ, και ειδικότερα το όραμα που παραστάθηκε στον ποταμό Ουλαΐ, αποσφραγίσθηκε. Το όραμα ανήγγειλε την έναρξη της ανακριτικής κρίσεως στις 22 Οκτωβρίου 1844. Το εδάφιο που κατέστη το θεμέλιο εκείνης της αλήθειας είναι το όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, και το εδάφιο δεκατέσσερα. Ο William Miller, ο αγγελιοφόρος που επελέγη να αναγνωρίσει την αποσφράγιση του μηνύματος, ουδέποτε κατενόησε πλήρως όλες τις αλήθειες που συνδέονταν με το όραμα, αλλά πράγματι εκπλήρωσε το έργο που του είχε δοθεί.

Καθώς ο Μίλλερ άρχισε τη μελέτη του προφητικού λόγου, έφθασε να κατανοήσει ορισμένους κανόνες προφητικής ερμηνείας, οι οποίοι προσδιορίστηκαν και θεμελιώθηκαν μέσα στην Αγία Γραφή. Οι κανόνες αυτοί κωδικοποιήθηκαν και αναγνωρίστηκαν ως οι Κανόνες Ερμηνείας του William Miller. Οι κανόνες αυτοί επικυρώνονται από τη θεόπνευστη μαρτυρία και προσδιορίζονται ως οι κανόνες που θα χρησιμοποιηθούν από εκείνους οι οποίοι αναγγέλλουν την έναρξη της εκτελεστικής κρίσεως κατά τον νόμο της Κυριακής. Ο Μίλλερ κατέθεσε ότι άρχισε τη μελέτη της Αγίας Γραφής από την αρχή της και προχωρούσε μόνον καθώς κατανοούσε εκείνο το οποίο τότε εξέταζε. Από αυτή την προσέγγιση είναι εύκολο να διαπιστωθεί γιατί η πρώτη χρονική προφητεία που αναγνώρισε ο Μίλλερ, και η οποία είχε σχέση με το μήνυμα που επρόκειτο να προσδιορίσει ως εκπληρούμενο το 1844, ήταν οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι.

Η έμπνευση μάς πληροφορεί ότι ο άγγελος Γαβριήλ, μαζί με άλλους αγίους αγγέλους, κατήθυνε τον νου του Μίλλερ, όπως ακριβώς ο Γαβριήλ είχε κατευθύνει τους νούς του Δανιήλ, του Ιωάννη του αποκαλυπτή και όλων των προφητών της Βίβλου· διότι στον Γαβριήλ είχε ανατεθεί το έργο το οποίο ο Σατανάς απώλεσε. Το έργο του Γαβριήλ παριστανόταν στο πρώτο όνομα του Σατανά, Εωσφόρος, το οποίο σημαίνει φωτοφόρος. Ο Γαβριήλ έφερε στον Μίλλερ το προφητικό φως, και, υπακούοντας στο φως, εκείνος παρουσίασε το μήνυμα που ανήγγειλε την έναρξη της διερευνητικής κρίσεως στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Η εκ των υστέρων θεώρηση επιτρέπει σε όσους επιθυμούν να κατανοήσουν το έργο του William Miller να αναγνωρίσουν ότι του δόθηκαν ορισμένες διοράσεις στον προφητικό λόγο, οι οποίες κατέστησαν κλειδές για το έργο του της συναρμολόγησης του μηνύματος της επικείμενης κρίσεως. Μία από αυτές τις κλειδές ήταν η αναγνώρισή του ότι μία ημέρα αντιπροσώπευε ένα έτος στην προφητική εφαρμογή. Μία άλλη ήταν μία προφητική δομή, την οποία χρησιμοποίησε για να τοποθετήσει και να ευθυγραμμίσει τις γραμμές προφητείας που ανακάλυψε. Η δομή εκείνη βασιζόταν στις δύο σατανικές δυνάμεις που επέφεραν ερήμωση στον λαό του Θεού και στο αγιαστήριο του Θεού. Όλες οι ανακαλύψεις του Miller τοποθετήθηκαν επάνω στην προφητική δομή που αντιπροσώπευε την ιστορία του παγανισμού, ακολουθούμενου από τον παπισμό, οι

οποίοι διαδοχικά καταπατούσαν τόσο το αγιαστήριο του Θεού όσο και τον λαό του Θεού από την εποχή του αρχαίου Ισραήλ έως τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού.

Εκείνη η προφητική δομή τού επέτρεψε να προσδιορίσει με ακρίβεια κάθε αλήθεια που ήταν αναγκαία για να καθιερωθεί η 22α Οκτωβρίου 1844 ως η έναρξη της κρίσεως. Αλλ' εκείνη η αλήθεια ήταν περιορισμένη, διότι δεν μπορούσε να διακρίνει την τρίτη διώκουσα δύναμη που ακολούθησε τον παγανισμό και τον παπισμό στην προφητική ιστορία. Δεν ήταν αναγκαίο να διακρίνει εκείνη την αλήθεια, διότι το έργο του ήταν να αναγγείλει την 22α Οκτωβρίου 1844, και το φως της τρίτης διώκουσας δυνάμεως θα αποσφραγιζόταν μετά από εκείνη την ημερομηνία.

Σε συνάρτηση με την εναρμόνιση των προφητικών του αντιλήψεων επάνω σε μια δομή των δύο ερημωτικών δυνάμεων, της ειδωλολατρικής Ρώμης και, κατόπιν, της παπικής Ρώμης, ήταν και η κατανόησή του ότι η λέξη που μεταφράζεται ως «το παντοτινό», στο βιβλίο του Δανιήλ, αποτελούσε σύμβολο του παγανισμού, και/ή της ειδωλολατρικής Ρώμης. Η λέξη «tamid», που μεταφράζεται ως «το παντοτινό», χρησιμοποιείται από τον Δανιήλ πέντε φορές. Χρησιμοποιείται πάντοτε σε συνδυασμό με ένα σύμβολο το οποίο ο Μίλλερ ορθώς κατανόησε ότι αντιπροσώπευε τον παπισμό. Το σύμβολο του παπισμού που εμφανίζεται πάντοτε σε συνάφεια με «το παντοτινό» παριστάνεται με δύο σύμβολα. Όπως και αν έχει, τα δύο σύμβολα της παπικής εξουσίας αμφότερα ταυτοποιούν τον παπισμό· εντούτοις, όταν ο Δανιήλ χρησιμοποιούσε τη λέξη «tamid», η οποία μεταφράζεται ως «το παντοτινό», αυτή χρησιμοποιούνταν πάντοτε μαζί με και πριν από το σύμβολο του παπισμού. Η κατανόηση του Μίλλερ περί του «παντοτινού», στο βιβλίο του Δανιήλ, έγινε το θεμέλιο της δομής που διέκρινε, η οποία βασιζόταν στις δύο ερημωτικές δυνάμεις του παγανισμού, ακολουθούμενου από τον παπισμό. Η ταυτοποίηση από τον Μίλλερ του «παντοτινού» ως παγανισμού στο βιβλίο του Δανιήλ επρόκειτο να καταστεί μεγάλη διαμάχη μέσα στον Αντβεντισμό, αρχίζοντας από τη δεύτερη γενεά του Αντβεντισμού, η οποία άρχισε το 1888.

Η πρώτη προφητική αλήθεια που ανακάλυψε ο Miller και η οποία αποτελούσε συστατικό στοιχείο της κατανόησης της 22ας Οκτωβρίου 1844, ήταν οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι, και ήταν η πρώτη από τις καθιερωμένες αλήθειες του Miller που απορρίφθηκε το 1863. Η απόρριψη εκείνη σηματοδότησε την έναρξη της πρώτης γενεάς του Αντβεντισμού, όταν άρχισαν να περιπλανώνται στην έρημο της Λαοδίκειας. Η δεύτερη γενεά άρχισε στη Γενική Συνδιάσκεψη της Μινεάπολης το 1888, και στον απόηχο της αποστασίας που έλαβε χώρα εκεί, το σατανικό έργο της απόρριψης του προσδιορισμού από τον Miller του «καθημερινού» ως παγανισμού άρχισε το 1901. Η ορθή κατανόηση του «καθημερινού» δεν παραμερίστηκε πλήρως παρά μόνο μετά τον θάνατο της προφήτιδος, η οποία είχε επισημάνει ότι η άποψη που προωθούνταν σε αντίθεση προς την ορθή άποψη του Miller περί του «καθημερινού» είχε παραδοθεί από «αγγέλους που εκβλήθηκαν από τον ουρανό». Η πλήρης απόρριψη έλαβε χώρα κατά την τρίτη γενεά, περί το 1931. Η τρίτη γενεά είχε αρχίσει με τη δημοσίευση του βιβλίου του W. W. Prescott, με τίτλο, The Doctrine of Christ, αμέσως μετά τη Διάσκεψη περί της Βίβλου του 1919. Το 1919 άρχισε η τρίτη γενεά και συνεχίστηκε έως τη δημοσίευση του βιβλίου Questions on Doctrine το 1957.

Αφού το έργο του Μίλλερ εδραιώθηκε και έγινε σαφές επάνω στις δύο πινακίδες του Αββακούμ (τα πρωτοπόρα διαγράμματα του 1843 και του 1850), τότε ο Κύριος άρχισε να αποκαλύπτει την αλήθεια ότι υπήρχε μία ακόμη, μια τρίτη, ερημωτική δύναμη, η οποία θα ακολουθούσε τον

παγανισμό και τον παπισμό και η οποία επίσης θα καταδίωκε τον λαό του Θεού.

«Διαμέσου του παγανισμού, και κατόπιν διαμέσου του Παπισμού, ο Σατανάς άσκησε την εξουσία του επί πολλούς αιώνες, σε μια προσπάθεια να εξαλείψει από τη γη τους πιστούς μάρτυρες του Θεού. Οι παγανιστές και οι παπικοί κινούνταν από το ίδιο πνεύμα του δράκοντος. Διέφεραν μόνο κατά το ότι ο Παπισμός, προσποιούμενος ότι υπηρετεί τον Θεό, ήταν ο πιο επικίνδυνος και σκληρός εχθρός. Μέσω του Ρωμαιοισμού, ο Σατανάς αιχμαλώτισε τον κόσμο. Η ομολογούσα εκκλησία του Θεού παρασύρθηκε στις τάξεις αυτής της πλάνης, και επί περισσότερο από χίλια έτη ο λαός του Θεού υπέφερε κάτω από την οργή του δράκοντος. Και όταν ο Παπισμός, απογυμνωμένος από τη δύναμή του, αναγκάστηκε να παύσει τους διωγμούς, ο Ιωάννης είδε μια νέα δύναμη να αναδύεται, ώστε να επαναλάβει τη φωνή του δράκοντος και να συνεχίσει το ίδιο σκληρό και βλάσφημο έργο. Αυτή η δύναμη, η τελευταία που πρόκειται να πολεμήσει εναντίον της εκκλησίας και του νόμου του Θεού, συμβολίστηκε με ένα θηρίο που είχε κέρατα όμοια με αρνίου. Τα θηρία που προηγήθηκαν αυτού είχαν αναβεί από τη θάλασσα, αλλά αυτό ανέβηκε από τη γη, πράγμα που αντιπροσωπεύει την ειρηνική άνοδο του έθνους το οποίο συμβολίζεται. Τα “δύο κέρατα όμοια με αρνίου” αντιπροσωπεύουν εύστοχα τον χαρακτήρα της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών, όπως εκφράζεται στις δύο θεμελιώδεις αρχές της, τον Ρεπουμπλικανισμό και τον Προτεσταντισμό. Αυτές οι αρχές αποτελούν το μυστικό της δυνάμεώς μας και της ευημερίας μας ως έθνους. Εκείνοι που πρώτοι βρήκαν καταφύγιο στις ακτές της Αμερικής αγάλλονταν διότι είχαν φθάσει σε μια χώρα ελεύθερη από τις αλαζονικές αξιώσεις του παπισμού και την τυραννία της βασιλικής εξουσίας. Αποφάσισαν να εγκαθιδρύσουν μια κυβέρνηση επάνω στο ευρύ θεμέλιο της πολιτικής και θρησκευτικής ελευθερίας». Signs of the Times, November 1, 1899.

Ο Μίλλερ δεν μπορούσε να διακρίνει την τρίτη διωκτική δύναμη, και για τον λόγο αυτό η δομή του ήταν ελλιπής, αν και απολύτως κατάλληλη για να εκπληρώσει το έργο του. Η αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει ότι ο Μίλλερ ήταν ο εκλεκτός αγγελιοφόρος του Θεού, ότι στο έργο του είχε προτυπωθεί από τον Ηλία και τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, και στην κλήση του προς το έργο του από τον Ελισαίε, και στον θάνατό του από τον Μωυσή. Λίγοι στην ιερή ιστορία έχουν εμπνεύσει σχόλιο που να δηλώνει ότι οι άγγελοι αναμένουν δίπλα στον τάφο για να τους αναστήσουν, αλλά αυτό είναι το σχόλιο που έχει γίνει για τον Μίλλερ. Το γεγονός ότι το έργο του ήταν περιορισμένο από την ιστορία μέσα στην οποία αναδείχθηκε δεν αποτελεί υποτιμητική δήλωση για τον Μίλλερ, αλλά απλώς μια αναγκαία αναγνώριση, εάν το έργο του πρόκειται να θεωρηθεί υπό το αληθινό φως του προφητικού Λόγου του Θεού.

Στον Μίλλερ δόθηκε συγκεκριμένη αγγελική καθοδήγηση, η οποία του επέτρεψε να οικοδομήσει ένα προφητικό πλαίσιο βασισμένο στις δύο ερημωτικές δυνάμεις, του παγανισμού ακολουθούμενου από τον παπισμό. Για τον λόγο αυτόν, προφητείες που προσδιόριζαν την ιστορία πέρα από την ερήμωση που επιτελέστηκε από εκείνες τις δύο δυνάμεις παρερμηνεύθηκαν από τον Μίλλερ. Ωστόσο, καμία από αυτές τις παρερμηνείες δεν βρήκε θέση στους δύο ιερούς πίνακες του Αββακούμ, όπου τα θεμέλια που ανεγέρθηκαν μέσω του έργου του Μίλλερ απεικονίστηκαν γραφικά. Γι' αυτό η έμπνευση μπορούσε να καταγράψει σχετικά με το διάγραμμα του 1843 ότι είχε κατευθυνθεί από το χέρι του Κυρίου.

«Ο Κύριος μού έδειξε ότι ο χάρτης του 1843 είχε καθοδηγηθεί από το χέρι Του και ότι κανένα μέρος του δεν έπρεπε να αλλοιωθεί· ότι οι αριθμοί ήσαν όπως Εκείνος τους ήθελε. Ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυψε ένα σφάλμα σε ορισμένους από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μην μπορεί να το δει, έως ότου το χέρι Του αποσύρθηκε.»

«Κατόπιν είδα, σε σχέση με το “Καθημερινό”, ότι η λέξη “θυσία” προστέθηκε από τη σοφία του ανθρώπου και δεν ανήκει στο κείμενο· και ότι ο Κύριος έδωσε την ορθή κατανόησή του σε εκείνους που διακήρυξαν την αγγελία της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι ως προς την ορθή κατανόηση του “Καθημερινού”· αλλά από το 1844 και εξής, μέσα στη σύγχυση, υιοθετήθηκαν άλλες απόψεις, και ακολούθησαν σκότος και σύγχυση.» Review and Herald, November 1, 1850.

Οι αλήθειες που συγκέντρωσε ο Μίλλερ, υπό την καθοδήγηση αγγέλων, κατευθύνθηκαν από τον Κύριο, και μέσα στην έγκριση του διαγράμματος του 1843, η έμπνευση περιέλαβε ότι η κατανόηση του Μίλλερ πως «το καθημερινόν» αντιπροσώπευε τον παγανισμό ήταν ορθή. Πέντε φορές η εβραϊκή λέξη «tamid», που μεταφράζεται ως «το καθημερινόν», απαντά στο βιβλίο του Δανιήλ, και πάντοτε αντιπροσωπεύει τη σχέση μεταξύ των δύο ερημωτικών δυνάμεων, του παγανισμού, ακολουθούμενου από τον παπισμό.

Η κατανόηση του Μίλλερ περί «του καθημερινού», ως συμβόλου του παγανισμού, ήταν απολύτως ουσιώδης στο προφητικό πλαίσιο που χρησιμοποιούσε, διότι η διαδοχική σχέση του παγανισμού και κατόπιν του παπισμού κατέστη το σημείο αναφοράς του για την εναρμόνιση όλων των προφητειών τις οποίες οδηγήθηκε να κατανοήσει.

Κατά «τον καιρό του τέλους», το 1798, το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε, και το κύριο χωρίο, το οποίο η Αδελφή Ουάιτ προσδιόρισε ως τον «κεντρικό στύλο» και το «θεμέλιο» του κινήματος του Αντβεντισμού, ήταν το όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ και το δεκατέσσερα εδάφιο.

«Το χωρίο της Γραφής το οποίο, περισσότερο από κάθε άλλο, είχε αποτελέσει τόσο το θεμέλιο όσο και τον κεντρικό στύλο της πίστεως των Αντβεντιστών ήταν η διακήρυξη: “Έως δύο χιλιάδων και τριακοσίων ημερών· τότε το αγιαστήριο θα καθαρισθή.” [Δανιήλ 8:14.]» Η Μεγάλη Διαμάχη, 409.

Το εδάφιο δεκατέσσερα είναι η απάντηση στο εδάφιο δεκατρία, και η απάντηση είναι χωρίς νόημα χωρίς το πλαίσιο της ερώτησης.

Κατόπιν ήκουσα ενός αγίου λαλούντος, και άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον ορισμένον άγιον που ελάλει: Έως πότε θα διαρκεί το όραμα περί της παντοτεινής θυσίας και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε να παραδοθούν και το αγιαστήριο και το στράτευμα εις καταπάτησιν; Και είπε προς εμέ: Έως δύο χιλιάδες και τριακόσιες ημέρες· τότε το αγιαστήριο θα καθαρισθή. Δανιήλ 8:13, 14.

Αυτά τα δύο εδάφια αποτελούν το σύμβολο της αύξησης της γνώσης που παρήχθη όταν το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε «στον καιρό του τέλους», το 1798. Το εδάφιο δεκατρία προσδιορίζει τις δύο ερημωτικές δυνάμεις επάνω στις οποίες ο Μίλλερ οικοδόμησε το προφητικό του υπόδειγμα. Ο Μίλλερ ταύτισε «το καθημερινόν», στο εδάφιο δεκατρία, με τον παγανισμό, και την

«παράβαση της ερημώσεως» με τον παπισμό. Είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι το προφητικό υπόδειγμα το οποίο οι άγγελοι οδήγησαν τον Μίλλερ να διακρίνει, προσδιορίζεται στα δύο εδάφια που αντιπροσωπεύουν την αύξηση της γνώσης η οποία εισήλθε στην ιστορία το 1798. Ωστόσο, δεν δόθηκε στον Μίλλερ να δει την επόμενη δύναμη που θα εμφανιζόταν στην προφητική σκηνή και θα καταδίωκε τον λαό του Θεού.

«Είδα ότι το θηρίο με τα δύο κέρατα είχε στόμα δράκοντος, και ότι η εξουσία του ήταν στην κεφαλή του, και ότι το διάταγμα θα εξερχόταν από το στόμα του. Έπειτα είδα τη Μητέρα των Πορνών· ότι η μητέρα δεν ήταν οι θυγατέρες, αλλά χωριστή και διακεκριμένη από αυτές. Είχε την ημέρα της, και αυτή έχει παρέλθει, και οι θυγατέρες της, οι Προτεσταντικές αιρέσεις, ήταν οι επόμενες που θα έρχονταν επί της σκηνής και θα ενεργούσαν το ίδιο φρόνημα που είχε η μητέρα όταν καταδίωκε τους αγίους. Είδα ότι, καθώς η μητέρα είχε παρακμάσει σε δύναμη, οι θυγατέρες είχαν αυξηθεί, και σύντομα θα ασκήσουν την εξουσία που κάποτε ασκούσε η μητέρα.» Spalding and Magan, 1.

Η αδυναμία του Μίλλερ να διακρίνει την τρίτη δύναμη τον ανάγκασε να καταλήξει σε συμπεράσματα που ήταν απλώς εσφαλμένα. Ο Μίλλερ ταύτισε το θηρίο της θαλάσσης της Αποκάλυψης δεκατρία με την ειδωλολατρική Ρώμη και το θηρίο της γης με την παπική Ρώμη. Η εφαρμογή από μέρους του του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου της Αποκάλυψης ήταν επίσης ελαττωματική εξαιτίας της αδυναμίας του να διακρίνει προφητική ιστορία που εκτεινόταν πέρα από τη δεύτερη ερημωτική δύναμη του παπισμού. Για τον λόγο αυτόν, όταν ο Μίλλερ ταύτιζε τη ρωμαϊκή δύναμη στην προφητεία του Δανιήλ, τις αντιμετώπιζε ως μία δύναμη που εμφανιζόταν σε δύο φάσεις. Αυτό ήταν και είναι ορθή εφαρμογή, αλλά τον εμπόδισε να κατανοήσει τα βασίλεια της βιβλικής προφητείας ως κάτι που εκτεινόταν πέρα από ένα τέταρτο βασίλειο που αντιπροσωπευόταν από τη Ρώμη. Είδε και αναγνώρισε ότι το τέταρτο βασίλειο της Ρώμης είχε δύο φάσεις, που παριστάνονταν ως ειδωλολατρική Ρώμη και παπική Ρώμη, αλλά δεν μπορούσε να διακρίνει ότι η παπική Ρώμη ήταν επίσης το πέμπτο βασίλειο, το οποίο επρόκειτο να ακολουθηθεί από ένα έκτο βασίλειο.

Στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, οι Μιλλερίτες συνέδεσαν τα στοιχεία της πέμπτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας με την τέταρτη βασιλεία. Σε βασικό επίπεδο, η εφαρμογή τους ήταν ορθή, αλλά ελλιπής, διότι η πρώτη αναφορά στις βασιλείες της βιβλικής προφητείας πρέπει να συμφωνεί με την τελευταία αναφορά στις βασιλείες της βιβλικής προφητείας, επειδή ο Ιησούς, ως το Άλφα και το Ωμέγα, πάντοτε εικονογραφεί το τέλος με την αρχή. Η αδυναμία να διακρίνει κανείς τη διαφορά δύο διαδοχικών βασιλειών κατέστησε αδύνατο για τον Μίλλερ να αναγνωρίσει ότι το δωδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης ταυτοποιεί τον παγανισμό (τον δράκοντα), και το θηρίο από τη θάλασσα του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης ως τον παπισμό (το θηρίο), και το θηρίο από τη γη του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης ως τον αποστάτη Προτεσταντισμό (τον ψευδοπροφήτη).

Ο Μίλλερ δεν μπόρεσε να διακρίνει τον δράκοντα, το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη ως τρεις διαδοχικές βασιλείες στα κεφάλαια δώδεκα και δεκατρία της Αποκάλυψης, και έτσι εξαναγκάστηκε, από την προφητική του λογική, να υποθέσει ότι τα δύο αυτά κεφάλαια δεν αποτελούσαν μια διαδοχική απεικόνιση των τριών δυνάμεων που οδηγούν τον κόσμο στον

Αρμαγεδδώνα. Το φως που δόθηκε στον Μίλλερ ήταν το τέλειο φως για τη γενεά του, και η γενεά του δοκιμάστηκε με εκείνο το φως.

Το φως των τριών ερημωτικών δυνάμεων (του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου) δόθηκε στο Future for America κατά τον «καιρό του τέλους», το 1989. Το χωρίο του Δανιήλ το οποίο αποσφραγίστηκε με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, σε εκπλήρωση του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ και του εδαφίου σαράντα, ήταν το φως του τρίτου αγγέλου, ενώ στον Μίλλερ είχε δοθεί το φως του πρώτου αγγέλου. Τα τελευταία έξι εδάφια του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ θεωρήθηκαν ότι αποτελούν το θεμέλιο και τον κεντρικό στύλο του κινήματος του Future for America, και το εδάφιο σαράντα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ συνοψίζει αυτό το φως, ακριβώς όπως τα εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ συνοψίζουν το φως που αποσφραγίστηκε στο Μιλλεριτικό κίνημα.

Καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ τέλους ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου θέλει ἐμβολήσῃ εἰς αὐτόν· καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ θέλει ἐπέλθῃ ἐπ’ αὐτόν ὡς λαΐλαψ, μετὰ ἄρμάτων καὶ μετὰ ἰππέων καὶ μετὰ πλοίων πολλῶν· καὶ θέλει εἰσέλθῃ εἰς τὰς χώρας καὶ θέλει ὑπερχειλίσῃ καὶ διαβῆ. Δανιήλ 11:40.

Το εδάφιο προσδιορίζει έναν πόλεμο που άρχισε «έν καιρῷ τοῦ τέλους» το 1798, μεταξύ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου και τοῦ βασιλέως τοῦ βορρᾶ. Ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου αντιπροσώπευε την αθεϊστική Γαλλία, η οποία κατ’ αυτό ακριβῶς το έτος επέφερε το θανατηφόρο πλήγμα στον παπισμό. Ὁ παπισμός παριστάνεται εκεί ως ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ. Η Γαλλία, προφητικῶς το 1798, ήταν το ένα δέκατο των δέκα βασιλείων τοῦ εβδόμου κεφαλαίου τοῦ Δανιήλ. Τα δέκα εκείνα βασιλεία αντιπροσωπεύουν την ειδωλολατρική Ρώμη, και η ειδωλολατρική Ρώμη αντιπροσωπεύει τον δράκοντα. Ὁ παπισμός (ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ) αντιπροσωπεύει το θηρίο. Το εδάφιο προσδιορίζει ότι ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ (ὁ παπισμός), ο οποίος είχε δεχθεί το θανατηφόρο του πλήγμα στην αρχή τοῦ εδαφίου, τελικῶς θα αντεκδικούσε εναντίον τοῦ βασιλέως τοῦ νότου (τοῦ βασιλέως τοῦ αθεϊσμοῦ). Όταν ο παπισμός πράγματι αντεπιτέθηκε, ὁ βασιλεὺς τοῦ αθεϊσμοῦ είχε μετακινηθεί από το έθνος της Γαλλίας στη συνομοσπονδία της Σοβιετικής Ένωσης. Η Γαλλία ήταν ένα έθνος· όμως όταν ο παπισμός αντεπιτέθηκε εναντίον τοῦ βασιλέως τοῦ νότου στο εδάφιο, ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου προσδιοριζόταν ως «χῶρες», όπως ακριβῶς και η πρώην Σοβιετική Ένωση.

Όταν ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ (ὁ παπισμός) ἀντεκδικήθηκε, ἔφερε μαζί του «ἄρματα», «ίππεις» καὶ «πλοῖα πολλά». Τὰ ἄρματα καὶ οἱ ἰππεῖς εἶναι σύμβολα στρατιωτικῆς ἰσχύος, καὶ τὰ πλοῖα εἶναι σύμβολα οικονομικῆς ἰσχύος. Ἡ δύναμη ποὺ συνήψε ἀνόνσια συμμαχία μὲ τὸν παπισμὸ μὲ σκοπὸ τὴν κατάρριψη τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ἦταν οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖες, καὶ οἱ δύο ἰσχεῖς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν στὸ δέκατο τρίτο κεφάλαιο τῆς Ἀποκαλύψεως προσδιορίζονται ὡς ἡ ἰκανότητά τους νὰ ἐξαναγκάσουν τὸν κόσμον νὰ δεχθῆ τὸ χάραγμα τῆς παπικῆς ἐξουσίας διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὄπλων καὶ τῆς οἰκονομίας. Στους ἀνθρώπους θὰ ἀπαγορευθῆ νὰ ἀγοράζουν ἢ νὰ πωλοῦν χωρὶς τὸ χάραγμα, καὶ ἔπειτα, ἐπιπλέον, χωρὶς τὸ χάραγμα, οἱ ἄνθρωποι θὰ θανατώνονται.

Το τεσσαρακοστό εδάφιο ταυτοποιεί ευθέως τον δράκοντα (τον βασιλέα του νότου), το θηρίο (τον παπισμό) και τον ψευδοπροφήτη (τις Ἠνωμένες Πολιτεῖες). Το θεμελιώδες εδάφιο για «τον καιρό του τέλους» το 1989 προσδιορίζει τις τρεις ερημωτικές δυνάμεις που οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα, ακριβῶς όπως τα θεμελιώδη εδάφια του Μιλλεριτικού κινήματος προσδιόρισαν τις

δύο ερημωτικές δυνάμεις του παγανισμού, ακολουθούμενου από τον παπισμό.

Το εδάφιο αρχίζει με μία μάχη μεταξύ του βασιλέως του νότου και του βασιλέως του βορρά. Στην αρχή του εδαφίου (1798), ο βασιλεύς του νότου επικρατεί, αλλά μέσα στο εδάφιο ο βασιλεύς του βορρά αντεπιτίθεται και υπερिशχύνει επί του βασιλέως του νότου. Η αρχή του εδαφίου σηματοδοτεί τη μάχη μεταξύ του βασιλέως του βορρά και του βασιλέως του νότου, και στο τέλος του μηνύματος που περιέχεται στο εδάφιο απεικονίζεται η ίδια μάχη μεταξύ των βορείου και νοτίου βασιλέων, αλλά με τα αντίθετα αποτελέσματα. Η αρχή σημείωσε τον «καιρόν του τέλους» το 1798, και η τελική μάχη σημειώνει τον «καιρόν του τέλους» το 1989. Το εδάφιο περιέχει μέσα στη γραπτή του μαρτυρία την υπογραφή Άλφα και Ωμέγα, την αρχή και το τέλος.

Η πραγματική ιστορία του εδαφίου συνεχίζεται πέρα από την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989, έως τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου σαράντα ένα. Κατά τον νόμο της Κυριακής, η τριπλή ένωση της σύγχρονης Βαβυλώνας πραγματοποιείται μέσω μιας σειράς ταχέων γεγονότων. Το εδάφιο σαράντα, λοιπόν, αρχίζει όταν επιφέρεται το θανατηφόρο τραύμα το 1798, και η πόρνη της Τύρου λησμονείται. Η ιστορία που παριστάνεται από το εδάφιο ολοκληρώνεται πλήρως στον νόμο της Κυριακής του εδαφίου σαράντα ένα, όπου το θανατηφόρο τραύμα θεραπεύεται και η πόρνη της Τύρου ενθυμείται. Η σφραγίδα της αρχής και του τέλους είναι εγγεγραμμένη όχι μόνο στο κείμενο που βρίσκεται στο εδάφιο, αλλά και σε ολόκληρη την ιστορία που παριστάνεται από το εδάφιο. Το εδάφιο προσδιορίζει το προφητικό πλαίσιο το οποίο δεν βασίζεται απλώς στον παγανισμό (ο δράκων) και στον παπισμό (το θηρίο), αλλά προσδιορίζει τη δομή των τριών ερημωτικών δυνάμεων που οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα.

Το προφητικό πλαίσιο του Μίλλερ ανήγγειλε την έλευση της ανακριτικής κρίσεως του Θεού, και το προφητικό πλαίσιο του Future for America αναγγέλλει την έλευση της εκτελεστικής κρίσεως του Θεού. Κατά τον «καιρόν του τέλους» το 1989, άρχισε μία τριμερής διαδικασία δοκιμασίας και καθάρσεως, όταν οι τελευταίοι έξι στίχοι του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ αποσφραγίσθηκαν με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ενώσεως. Η διάκριση ότι ο Μίλλερ έβλεπε μόνο τον παγανισμό και τον παπισμό, και δεν έβλεπε τον αποστάτη Προτεσταντισμό, πρέπει να γίνει κατανοητή, ώστε να κατανοηθεί ορθώς το όραμα του ποταμού Ουλάι, το οποίο αποσφραγίσθηκε το 1798.

Θα συνεχίσουμε αυτή την εξέταση στο επόμενο άρθρο.

«Δεν έχουμε καιρό να χάσουμε. Καιροί θλίψεως βρίσκονται ενώπιόν μας. Ο κόσμος αναταράσσεται από το πνεύμα του πολέμου. Σύντομα θα λάβουν χώρα οι σκηνές θλίψεως για τις οποίες έγινε λόγος στις προφητείες. Η προφητεία του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ έχει σχεδόν φθάσει στην πλήρη εκπλήρωσή της. Μεγάλο μέρος της ιστορίας που έλαβε χώρα σε εκπλήρωση αυτής της προφητείας θα επαναληφθεί.»

«Στον τριακοστό στίχο γίνεται λόγος για μία δύναμη η οποία “παρατίθενται οι στίχοι 30 έως 36”.»

«Σκηνές παρόμοιες με εκείνες που περιγράφονται σε αυτά τα λόγια θα λάβουν χώρα.»
Manuscript Releases, αριθμός 13, 394.